

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Kalina Oziemska

po rozpoznaniu w dniach 31 sierpnia 2015 r., 28 września 2015 r., 2 listopada 2015 r. i 29 grudnia 2015r.

s p r a w y : **M. R.**

syna A. i A. z domu Z.

urodzonego w dniu (...) w O.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 26 września 2014 roku w S. woj. (...) na terenie Zespołu (...) przy ulicy (...) znieważył funkcjonariusza publicznego - Dyrektora Placówki K. Z. (1) podczas i w związku z wykonywaniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe,

to jest o czyn z art . 226 § 1 kk

II. w dniu 26 września 2014 roku w S. woj. (...) na terenie Zespołu (...) przy ulicy (...) znieważył funkcjonariusza publicznego - nauczyciela M. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec niego słów powszechnie uznawanych za obelżywe,

to jest o czyn z art. 226 § 1 kk

I. Uznaje oskarżonego **M. R.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, z tą zmianą, iż w zakresie czynu opisanego w pkt 1 pokrzywdzoną jest K. Z. (2), tj. występków z art. 226 § 1 k.k., przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I. J. kwotę 756 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 173,88 złotych tytułem podatku VAT;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

UZASADNIENIE

M. R. był wychowankiem Zespołu (...) w S.. W dniu 26 września 2014 roku kilka minut po godzinie 8:00 M. R. odmówił pójścia na zajęcia praktycznej nauki zawodu. Wówczas dyrektor tej Placówki K. Z. (2) poprosiła M. R., aby udał się na lekcje. M. R. w obecności wychowanków i osób dorosłych zaczął wyzywać K. Z. (2) wulgarnymi i obelżywymi słowami. Następnie M. R. udał się do klasy, w której zajęcia prowadził nauczyciel M. B., będący wychowawcą oskarżonego. M. B. zezwolił M. R. na pozostanie w sali lekcyjnej. W pewnym momencie oskarżony zaczął krzyczeć do nauczyciela, rzucać w jego kierunku gąbką oraz kierować do niego wulgarne wyzwiska. O zachowaniu oskarżonego dyrektorka placówki zawiadomiła Policję.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. k. 70-71, zeznania świadka M. B. k. 3-8 (odpis k. 97-100), 122v.-123, zeznania świadka K. Z. (2) k. 43-44, 143-144, zeznania świadka H. K. k. 37, arkusz obserwacji zachowania k. 9-10, notatka urzędowa k. 1, notatka służbowa k. 12,

Oskarżony M. R. był karany sędownie za czyny z art. 226 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k. Oskarżony jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, utrzymuje się z renty po ojcu w wysokości 950 zł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 70-71, wywiad środowiskowy k. 54-55, dane o karalności k. 127-129, odpis wyroku k. 120,

Oskarżony był leczony psychiatrycznie i neurologicznie. M. R. nie jest upośledzony umysłowo ani chory psychicznie; rozpoznano u niego cechy osobowości nieprawidłowej bez znaczenia orzeczniczego oraz szkodliwe używanie alkoholu. W okresie obejmującym zarzut oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem; mógł brać udział w prowadzonym postępowaniu.

dowód: dokumentacja medyczna k. 19-34, opinia sądowo – psychiatryczna k. 76-77, pismo k. 142,

Oskarżony słuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w całości i odmówił składania wyjaśnień.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 71

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego M. R. w zakresie zarzucanych mu czynów

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. R., w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia oskarżonego znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach świadków K. Z. (2) i M. B., którzy opisali zachowanie oskarżonego podczas zdarzenia w dniu 26 września 2014 roku. Świadkowie ci w sposób jednoznaczny wskazali, że M. R. kierował do nich słowa wulgarne, uznane powszechnie za obelżywe. Dodać należy, iż tego samego dnia K. Z. (2) sporządziła notatkę służbową, w której zawarła opis zachowania oskarżonego. Zachowanie M. R. zostało także opisane przez M. B. w arkuszu obserwacji zachowania. Zarówno relacje świadków, jak też sporządzone przez nich dokumenty Sąd uznał za wiarygodne. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania prawdziwości tych dowodów.

Za wiarygodne uznał też Sąd zeznania H. K.. Relacja tego świadka koresponduje z zeznaniami pokrzywdzonego M. B.. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawdziwości zeznań tego świadka.

Brak było też podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków J. G., S. A. i D. O., przy czym nie miały one istotnego znaczenia dla czynienia ustaleń w przedmiotowej sprawie, bowiem J. G. nie była świadkiem zachowań

oskarżonego wobec pokrzywdzonych, zaś pozostali świadkowie stwierdzili, iż nie byli zainteresowani sytuacją w klasie i nie zwracali uwagi na zachowanie oskarżonego.

Sąd jako wiarygodne uznał wnioski opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych psychiatrów W. D. i P. M.. Opinia ta została wydana przez biegłych mających wiadomości specjalne w dziedzinie psychiatrii po bezpośrednim badaniu oskarżonego. Nadto jej wnioski były jasne, jednoznaczne i należyście uzasadnione.

Jako wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów ujawnione w toku procesu bowiem zostały one sporządzone przez powołane go tego podmioty, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa oskarżonego M. R..

Reasumując Sąd uznał M. R. za winnego popełnienia przestępstw polegających na tym, że:

- w dniu 26 września 2014 roku w S. na terenie Zespołu (...) przy ulicy (...) znieważył funkcjonariusza publicznego - Dyrektora Placówki K. Z. (2) podczas i w związku z wykonywaniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe,

- w dniu 26 września 2014 roku w S. na terenie Zespołu (...) przy ulicy (...) znieważył funkcjonariusza publicznego - nauczyciela M. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec niego słów powszechnie uznawanych za obelżywe,

stanowiących występki z art. 226 § 1 k.k.

Zważywszy, iż M. R. działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz zanim zapadł wyrok w odniesieniu do któregośkolwiek z tych czynów Sąd uznał, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

M. R. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Jest osobą działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. Można mu zatem przypisać winę. Oskarżony działał umyślnie. Chciał znieważać pokrzywdzonych i w tym celu kierował do nich słowa powszechnie uznane za obelżywe. Oskarżony wiedział on, iż K. Z. (2) jest Dyrektorem Zespołu (...) a M. B. – nauczycielem w tej placówce, wychowawcą M. R.. Występku znieważenia oskarżony dokonał podczas i w związku z pełnieniem przez pokrzywdzonych obowiązków służbowych. Pokrzywdzeni korzystali przy tym z ochrony przysługującej funkcjonariuszom publicznym, przewidzianej w kodeksie karnym. Oskarżony znieważył K. Z. (2) i M. B. wypowiadając wobec nich wulgarne słowa, które uznane są powszechnie za obelżywe. Słowa użyte przez oskarżonego ubliżyły pokrzywdzonym i obraziły ich. Wyrażały one też pogardę dla godności pokrzywdzonych. W ocenie Sądu oskarżony zamiarem swym obejmował urzeczywistnienie wszystkich ustawowych znamion przypisanych mu przestępstw z art. 226 § 1 k.k. Oskarżony przy tym zdawał sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania.

Biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., a więc stopień zawinienia oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez niego przestępstwa, a zwłaszcza charakter czynów. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd przede wszystkim baczył, aby była ona dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego nie był znaczny. Stopień ten podwyższa okoliczność, iż oskarżony znieważał pokrzywdzonych w obecności innych wychowanków, a także karalność oskarżonego za czyn podobny, kwalifikowany z art. 226 § 1 k.k. Na marginesie wskazać należy, iż fakt uprzedniej karalności oskarżonego wykluczał możliwość zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, o co wnosila obrońca oskarżonego. Z drugiej strony jednak Sąd

zauważył, iż oskarżony był osobą korzystającą z opieki lekarskiej, leczoną psychiatrycznie, odczuwającą dolegliwości związane z tym leczeniem, co mogło powodować jego drażliwość. Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuconych mu czynów, a także skruchę wyrażającą się w przeproszeniu pokrzywdzonych, poprawie swojego zachowania, o czym zeznali K. Z. (2) i M. B.. Sąd miał też na względzie młody wiek oskarżonego.

Popełnienie przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw, przemawia za wymierzeniem mu kary, która uświadomi mu nieopłacalność przestępstwa i wdroży go do życia w społeczeństwie. Zdaniem Sądu, orzeczona kara z pewnością jest adekwatna do stopnia jego winy i szkodliwości społecznej czynu oraz spełni wobec niego cele resocjalizacyjne. Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd kierował się również ogólnymi dyrektywami wymiaru kary, dlatego wymierzając ją wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć. Kara w tym wymiarze winna uzmysłowić oskarżonemu nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Wymierzona kara powinna spełnić wobec oskarżonego przede wszystkim cele wychowawcze i winna wdrożyć go do poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowana kara będzie także realizowała cele ogólnoprewencyjne i da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu działań.

Wymierzona oskarżonemu M. R. kara ograniczenia wolności winna dlań stanowić realną dolegliwość. Dolegliwość ta jest nie tylko ważna z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć kara w stosunku do oskarżonego, ale także odgrywa istotną rolę z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, umacniając przekonanie, że zaatakowane przestępstwem dobro jest rzeczywiście chronione.

Zdaniem Sądu kara w tych rozmiarach stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, adekwatną do stopnia jego zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej czynu. Orzeczona kara winna spełnić swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. J. kwotę 756 zł tytułem niepłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 173,88 zł tytułem podatku od towarów i usług, albowiem koszty te nie zostały pokryte w całości, ani w części.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na sytuację majątkową M. R., Sąd zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz opłaty, uznając uiszczenie tych należności za zbyt uciążliwe dla oskarżonego.